eZine

ofModern Texts in Translation

Nr 215 **24 mai 2021**

Bloodaxe Poet

Caitríona O'Reilly

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Andreea-Gabriela Orășanu

MTTLC—Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Caitríona O'Reilly

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Andreea-Gabriela Orășanu

Cuprins

Insula p. 4
1 Oglinda
Insula p. 5
2 Foamea
Ariadne p. 6
Casă pustie p. 8
Sinuciderile iernii p. 10
Islanda p. 11
(pentru Simon)
Zăpada p. 12
Grădinarul p. 14
Clotho p. 16
(după Camille Claudel)
Coliba p. 17
Autotomie p. 18
Komorebi p. 19
Albina pe Agastache p. 20
August pe Dungeness p. 21
Perdita p. 22
Fragment p. 23
Șase p. 24
Două piese la ceas de noapte p. 26
Pești
Două piese la ceas de noapte p. 27
Somn și păianjeni
Slabă p. 28
Invidie p. 30
Cutia Pandorei p. 31
Proserpina p. 32
Omul Roșu p. 33
Albăstreală p. 34
Contur de apă p. 35
Ei o fac cu oglinzi p. 36

Marmorean p. 37
Vă mai minunați de vânătoarea pătimașă?
MOBY DICK
Cedar din Liban p. 38
Posesie p. 39
Caracatița p. 40
Un sfârșit de săptămână în Golful Bodega p. 41
Narcise p. 42
Hotelul p. 43
Porc arzând p. 45
Anxietate p. 46
O crimă pastorală p. 47
(după Solaris *al lui Tarkovsky)*
Rugăciune p. 48
(după Aleksandr Blok)
Păsările pustiului p. 49
În secolele trecute se credea că
păsările migratoare iernează pe lună.
Pescărușii și corbi p. 50
Gravitații p. 51
Duete p. 53
Muzei p. 54
Hierofant p. 56
Urmăritorul p. 57
Netsuke p. 58
A egal cu B, B egal cu C. p. 60
Acum sau când p. 62
Pe cadranul solar la Catedrala din Beverley
Heliotrop p. 63
Furtună electrică p. 65
Polen p. 67
Concluzie p. 68

4

Insula

1 Oglinda

Am recunoscut-o în ochii tăi,
felul în care vă țineți la distanță,
conștienți că dacă vă treziți va trebui să vă confruntați cu problemele.
De la malul propriei mele insule am văzut-o
în cioburile feței tale,
ca și cum și-ar fi spart oglinda
și ar fi lăsat cioburile acolo să strălucească.
Sunt atrasă de lumină ca un copil;
marea cu vene albe,
și firele de lumină din cer,
și tu, vizibil dar de neatins,
intangibil ca fosforul înflorind pe apă,
rece ca răsăritul singurei noastre deșteptări.

5

Insula

2 Foamea

Dincolo de aruncarea oricărei funii,
cu capul plin de râsul unui skua,
am înfruntat malul ademenitor.
M-ai lăsat sleită de o foame sfântă,
m-ai hrănit cu pâinea delicată a renunțării.
Iata ce-mi lipseste mie:
privirea ta auriu-măslinie,
privirea ta neascunsă, cu limpezi profunzimi.
Păianjenul de cristal ascuns în ochiul tău
și-a aruncat pânza străvezie,
a atârnat între noi clipa tremurătoare,
apoi s-a destrămat în văluri rotitoare.
M-a pătruns așa cum lumina pătrunde
tunelul in mormântul său de sub pământ:
doar pentru a distinge întunericul.

6

Ariadne

Ceea ce părea
o simplă structură
nu mai e așa acum.

O, casă –
dispozitiv ce ascunde
obscenitatea:

coridoare scurte
apar precum coarnele
și mă închid acolo;

ziduri de piele tare
îmi înăbușesc țipetele
zgomotoase ca ale lui Pasiphae

al cărei copil cu cap de taur
i-a sfâșiat pieptul.
Miroase a

sex și sulf -
atmosfera
împerecherii recente.

Vreo bestie
a lăsat dovezi generoase
pe cearșafuri –

pete
himenale sau menstruale,
lenjeria împrăștiată

pe podea.

7

Îmi va lua o viață întreagă
să descâlcesc asta,

să găsesc firul potrivit
pe care să-l trag și să-i dau de capăt,
să-l trag și să-i dau de capăt...

8

Casă pustie

Sunt o recoltă stearpă.
Plânsetul pisicii încă mă bântuie –
oare de ce îmi aduce aminte?

Fiecare cuvânt inscripționat
maschează tăcerea
unui răsad care începe să încolțească.

O casă poate rămâne
neglijată mult timp:
detalii pe care le-am lepădat,

ploi cenușii de mătreață,
se adună ca fulgii de nea
sub pat

unde apar
astfel de irigații sterile.
O piele de cauciuc

ne salvează de noi înșine.
Nimic nu trece prin ea,
dar noaptea corpul trădător

se visează plin
de moarte în viață
și de viață în moarte:

născut mort,
înfășurat sub coastele mele.
Dimineața mă poartă înapoi

în liniște.

9

Ploaia se scurge dintre
pleoapele mele închise.

10

Sinuciderile iernii

Ei întreabă și lumea le oferă o piatră,
înclinându-și capul spre întuneric.

Afară, printre gările nocturne, semnalul cedează,
mecanismul celularului se oprește.

Nu putem face nimic altceva decât să privim, să așteptăm și să privim,
lăsându-i pradă vânturilor, valurilor,

care de la o vreme erau capabile să mediteze asupra lor și să născocească
o funie, un cârlig, un scaun, un clopot, o preocupare;

mai rar o bunătate. Iar cu ele însele se arătau cel mai puțin bune.
Ca noi, nu puteau să creadă că

frecvențele de lumină erau în grija lor;
urmăreau logica particulei

până la fundul mării, cercetători care căutau o soluție.
În liniștea, în intervalul nemăsurat

dintre apus și răsărit, întrebăm:
ea ne oferă paloarea siderală a ghiocelului.

11

Islanda

(pentru Simon)

Nu din cauză că decorul era zguduit de mici cutremure o dată pe oră,
sau deoarece curcubeele erau suspendate în aerul fierbinte,
sau pentru că moneda căzută s-a răsucit
și a strălucit prea mult în crăpătură;

ci din cauză că mi-am pierdut echilibrul în drum spre cascada înghețată,
iar tu nu ajunseseși încă acolo. Până și respirația mi s-a tăiat
în acea dimineață asurzitoare,
în absența copacilor.

12

Zăpada

Ce înseamnă să vorbești despre tăcere?
Când voi ridica privirea de la masă

încă va fi acolo
unde a căzut peste noapte,

grăbindu-se să se strângă
în conul proiectat de felinar,

și în întuneric, ceilalți,
invizibili dar o legiune.

Cum umbrele albastru-vineții
din grădină

și pânzele de păianjen înghețate
s-au rupt sub greutatea lor.

În parc am orbecăit
prin liniștea aceea,

în ciuda conturului ei exclamativ
pe copacii goi,

pe aleile tăcute și albe
și lacul alb brazdat cu kanji

de tălpile găinușei.
Oare există cuvinte pentru ce am simțit

în grădina fațetată?
Fire de praf, corpusculi, animăluțe.

13

Și e o adevărată ușurare să o simt atingându-mă
cu semnificația ei,

cu tăcerea ei vastă și felurită,
din nou și din nou.

14

Grădinarul

Meniul ne avertiza că peștele capturat local
poate conține concentrații periculoase de cadmiu
și izotopi – sau alotropi? –
dar mie nu-mi păsa…

În acea noapte, după curs,
m-am chinuit să iau cina cu un om înțelept
care își etala cuviincios inteligența,
cum își etalează pasărea-secretar penele.
A observat el oare mărgelele care strălucesc la gâtul meu
la fel ca Pacificul otrăvit?

Și m-am întrebat ce praf periculos am inhalat,
de am respirația așa grea,
în timp ce stăteam în hotelul ieftin de pe strada Kearny,
numărând gradele unui termometru din plastic
și apelându-ți numărul cu fervoare
de cealaltă parte a globului în beznă.

Mai devreme, am căutat pelicani pe insula Alcatraz
și nu am văzut niciunul, și am încercat să-mi imaginez
suferința golanilor celebri
gândindu-se fericiți la cei salvați
de-a lungul strâmtorii mortale, în orașul etern.

Telefonul a sunat de două ori în casa pustie
așa cum a sunat de multe ori în cealaltă casă,
iar panica mea era aproape teatrală
până ce vocea ta, caldă și intimă,
mi-a reamintit de notițele pe care mi le-am scris
cu cuvintele singurului grădinar de pe insulă:

Nu am ținut evidența greșelilor mele,

15

și au fost destule... Lucrul cel mai important
a fost să-mi asigur succesul încercând multe lucruri
și păstrând cu sfințenie acele plante care au învățat
că merită să te agăți de viață,
chiar și atunci când e foarte amară.

16

Clotho
(după Camille Claudel)

Și, la final, a fost cel mai ușor să renunți
la toată acea vigilență, rigoarea interminabilă de tip furcă-fus
a constrângerilor tale, și să permiți mătăsurilor să toarcă.
Pentru o perioadă, poate, te-ai zbătut să scapi,

prins ca o insectă în propriile ispite.
Nu crezusei că viața a fost ceea ce ni s-a întâmplat.
Mai degrabă ai scos scântei din piatră în mod repetat,
netezind avioanele cu o bucățică de os

până ce ochii tăi au strălucit în pieptul plin cu vene.
Pe aici nu e niciun loc care să nu te observe...
Erai o fată încăpățânată, iar fetele încăpățânate trebuie să știe
că înălțarea vieții din materie este doar în grija lui Dumnezeu.

Și întotdeauna era ceva la care nu puteai ajunge:
licărea sub marmură
ca o lumânare în spatele unei vitrine murdare
batjocorindu-ți întrebările nerăbdătoare ca un ecou.

17

Coliba

Din moment ce tot ce avem se preschimbă în cute peste noi
în zile și ani, complicate ca petalele,

ținându-ne la distanță când suntem
pe scări, în bucătărie, sau când purtăm o conversație,

astfel devenind necesară și formală,
această altă limbă,

această uimită fluență a atingerii;
ca și cum, de fiecare dată când facem dragoste pe păturica țesută manual,

este din nou pentru prima oară,
și tot ce avem adunat în cârcă, mistuim în flăcări.

18

Autotomie

Ani de zile am vrut să știu
ceea ce copacul tremurând

înțelege fără cuvinte.
Pe câmpia din Namibia

aerul îngroșat emite un țipăt
discret ca ultrasunetele liliecilor

ce reprezintă frecvența căldurii,
a vieții arzătoare

cu care a ajuns la o înțelegere.
Mi-aș dori ca într-o zi s-o văd

slabă, cu un strat gros de pudră
ca Madame de Pompadour.

Greoaie, edemică,
își poartă inflorescența masivă

ca un martor la vreo
atrocitate continuă;

sau altfel, în felul caracteristic al femeilor cu limba tăiată
(Lavinia, Filomela)

amputează ce e mai valoros,
apoi închide rapid rana

în așa fel încât cicatricea să nu se mai observe;
cioturile netezite ca osul purtat de apa mării.

19

Komorebi

Între lume și cuvânt
sunt trei forme mici,
semnele pentru „copac", „ieșire" și „soare".

Privesc cum lumina se scurge printre ele,
aruncând o umbră în ambele direcții
la sfârșitul anului, pe aleea ruginie

blocată de umbrele copacilor.
Îmi place la nebunie cum exultă, ca orice evadare
pe lac în valuri line reflectorizante,

în formă de note radiante înălțându-se pe cuferele din mesteacăn
potrivit vreunei frecvențe necunoscute,
și întinzându-și aripile ude către ea în cormoran

într-un gest mesianic
ca și cum ar fi absolut vrăjit
de cuvânt și de frumusețea lumii.

20

Albina pe Agastache

Să ne pierdem în detalii e menirea noastră:
pedunculul cu bracteele lui viclene, ramificat

pentru analiza gramaticienilor înaripați;
prosperăm în șiretlicul construcțiilor,

în modalitatea de adresare, introducere,
urma vagă de zibetă care rămăsese:

floarea
se potrivește perfect cu obsesiile noastre.

Avem puțin timp pentru estetică:
schema noastră n-o s-o permită. Aerul vâscos

ne susține stomacurile zbârnâitoare pe drumuri încărcate,
grămada noastră fascinează până și praful, testăm la nesfârșit,

dăm la o parte praful din tibia noastră striată.
Striația există. Nu avem nicio amintire

legată de eurile noastre nestriate, acele exuvii.
Orele importante ni se scurg în turnuri înalte ale înfloririi,

verificând bracteele spiralate ale petalelor.
Verificăm, verificăm, verificăm cererile în așteptare.

Când aerul se răcește și se subțiază ne agățăm,
amorțeala înțepenită a membrelor este și ea proprietatea întunericului;

ne atinge cu praful ei care se rostogolește
și se usucă, devenind alb ca sarea.

21

August pe Dungeness

Totul se înclină în sus
în această lună solară –
lângă dig
chiar și chipul florii-soarelui

e epuizat, observând toată vara
nori de gaz pal
care se aprind în aer;
sângele dincolo de pleoapele noastre

ca o cârpă înmuiată în murex
se întunecă împotriva luminii:
în zile numite pentru cucerire
umbrele imprimate ale frunzelor

strălucesc și ard
iar kale și macul de mare
vulcanizează printre țigle
pe malul fierbinte;

înăuntrul învelișului său tăcut, reactorul
urmează un lanț de consecințe
până la sfârșit,
până la capătul ținutului,

o epuizare; o culminare:
este o stație în deșert
își lasă gustul vântului sărat
pe propriile buze și piele.

22

Perdita

Mă simt pierdută.
Ți-am umplut absența în mine
cu toate lucrurile greșite, tată,
sarcini, părți ciudate, zorzoane,
valuri ca tentaculele și copaci precum cleștii de homar
și urlete. Urmărită.
E o plasă de întuneric în capul meu
în spatele chipului
mamei mele –
ca aerul decojit în lumină, un balon mov,
pielea subțire peste un țipăt.

23

Fragment

Această respirație nocturnă te păcălește, este așa de calmă.
Promontoriul strălucește cu chipuri eșuate, priviri selenare,
o captură mareică lunară de epave și înecuri.
Privirile lor sunt goale și trainice,
întrecând până și constelațiile, cristaline.

Mama s-a temut de baie și de salt,
acea smulgere uriașă de la malul slăbit.
Noapte după noapte ea a ieșit din nou la suprafață
la ore târzii, din apa mică, gâfâind:
moartea pe lânga care abia trecuse împrospătată de coșmar.

Copil fiind, mi-am închis ochii ca pe niște scoici
în lumina verde, particule ciudate
migrând în sus dinspre pat, din al cărui gât sugrumat
ieșea sunetul înăbușit pe care nu voisem să-l aud.
Acum, în timp ce o privesc dormind și scufundându-se

îi văd pe ei, acei morți obsesivi –
trăsăturile lor acvatice, încețoșate, fuzionate, evazive.
Îmi țin respirația deasupra capului ei care se scufundă,
temându-mă de trecutul lor opac și poveștile relicvelor,
întunecate și neclare ca apa nopții.

24

Șase

Medalioanele blonde ale plopului
s-au scuturat și au ars în prima zi

de vară. Purtam șorțul meu cadrilat
și fără chiloței și făceam cu mâna din răsputeri

la bărcile din preajma golfului,
agățând apele într-un V argintiu.

Bunica își pansase rana
ca de obicei în camera ei rece și întunecată.

Mama a făcut omletă pentru ceai.
Eu și Charlie am sărit ca puricii

de pe casa veche din piatră și am căzut
chicotind pe banca înverzită.

Unu, doi, trei, pași înapoi
pentru o cursă lungă, patru, cinci, șase...

Și am călcat în hău.
Bucăți de sticlă verde și maro

au rupt șorțul cadrilat
în timp ce m-am prăbușit și Charlie se holba

cu ochi mari de broască la brațul meu, îndoit
improbabil înspre cot.

La spital, Kermit arăta necăjit
de confiscarea bomboanelor de ciocolată

25

și stătea îmbufnat la capătul patului.
Bunica a văzut șorțul în visele ei,

dispărând peste marginea prăpastiei.
În fiecare zi, medicii rezidenți veneau

și își luau mai multe notițe, holbându-se
și zornăind-și stetoscoapele.

Eu mă foiam în scaunul din răchită,
inserând o andrea

în ghipsul prăfuit, mereu
ratând mâncărimea la câțiva centrimetri.

Nu-mi dădeam seama ce am stricat.
Charlie devenise dintr-o dată copilăros,

și, oricum, era băiat.
Am strâns autografe și m-am îmbufnat.

Când în sfârșit mi-am dat ghipsul jos,
brațul meu, ca un balon cu heliu, a plutit.

26

Două piese la ceas de noapte

Pești

Treisprezece februarii trecute în somn
Până să învăț ce-nseamnă să mă scufund.

Albe și subțiri ca cearșafurile,
câmpiile din apropiere au ieșit din rădăcini.

Apoi, refluxul,
stânca de la mal,

ochiul de onix al luminii de pe dig.
Acele vise adolescentine

erau tatuaje cu cerneală sepia
descriind tritoni de un albastru spălăcit,

fiecare val musculos inundat de
sex și fosfor.

Eram scăldată și legănată,
legănată tare ca să mă trezesc

și m-am trezit, udă până la piele,
pijamalele mele din flanel pline cu nisip.

27

Două piese la ceas de noapte

Somn şi păianjeni

Este prea ciudat să ucizi.
Simetria ochilor săi,

cele opt perechi de picioare strâmbe
pe prag, exoscheletale

și cu dungi de tigru, toate pentru digestie.
Pare brusc dar este nemișcat

timp de ore bune, cu ochii pe pradă,
așteptând vești de la stimuli sensibili

care pot fi picioarele sau degetele
(cu totul un clește)

vin să mă atingă în somn –
hamacul din care

se strecoară umbre negre.
Stelele strălucesc, apoi dispar.

Mă trezesc la cinci la care cinci este –
o strălucire albastră rece și un sine

legat fedeleș, abia respirând,
paralitic de atâtea vise.

28

Slabă

Este frig și întuneric în camera mea mică.
Vântul bate printre crăpăturile de pe acoperiș,
pătrunzând chiar și prin pătură. Pielea mi-e
ca de găină în fața sticlei aburite
deși am avut ceai fierbinte la cină
și un măr. Mi-a ajuns frigul până la os.

Nici nu dorm bine. Oasele șoldurilor
se înfig în salteaua cu spumă, iar camera e
așa goală. Sora mea ia cina
cu un băiat. Trează sub acoperiș
privesc stelele strălucind greoi prin sticlă
și mă gândesc, *oare pielea mea s-ar putea sparge?*

Picotesc până la șase, apoi beau lapte
semi-degresat la micul dejun (strictul necesar
al unei mese) înainte de cursul de la 9.
Este destul de greu să-mi părăsesc camera
pentru a mă duce la școală. Niciun acoperiș
deasupra capului, și opt ore întregi până la cină.

Toată ziua visele mele legate de cină
sunt cele care mă enervează,
nu băieții. Limba mi se lipește de cerul
gurii din nou în clasă. Sunt așa bătută în cap!
Iar stomacul meu este o cameră goală.

Fața mea plutește în sus într-un pahar

cu Cola la prânz. Un pahar.
Îl fac să țină toată ziua până la cinci:
ceai fierbinte și un măr în camera mea.
Sora mea pare să nu observe pielea

din jurul gurii sau gleznelor.
Dacă părinții noștri ar ști, ar sări în sus

presupun. Coastele mele se înalță ca acoperișul
unei case construite din sticlă.
Ba chiar aș putea scoate un clinchet delicat, ca un porțelan,
dacă mă atingi. Lipsa cinei
timp de șase săptămâni a făcut pielea asta
să fie mai locuibilă, mai asemănătoare cu o cameră –

sau cu un tavan care se sparge ca sticla
peste acele restaurante din zgârci și oase.
Pielea asta este o cameră mai distinsă.

30

Invidie

Ăsta era visul tău, o iluzie a plecării permanente
din praguri întunecate, etaje superioare trosninde
a căror lumină ochii tăi au absorbit-o ca pe argintul furat.
Și un semn strâmb stătea agățat în locul soarelui
pe cerul mohorât, periculos ca radiul.
Era o pată de cerneală sau o arsură albăstruie pe coapsa ta
ce însemna expunere. Totuși ai continuat să visezi,
pe străzile mici cu ziduri înalte,
curți pline cu corpuri de pietre, chiparoși,
și teiul, risipitor în limita bunului simț.
Te-ai trezit cu amprente în jurul încheieturilor tale osoase.

31

Cutia Pandorei

Pot să ridic streșinile din nou
și să sperii o cameră mică încă luminată din interior
și să ating urmele pe care le-am lăsat acolo.

Analiza zilelor
bântuie în spatele pereților poroși.
stau acolo ca petele.

Covoare îmbibate în scurgerea viselor,
fâșii descuamate de piele
îngrămădite pe suprafețe, ca un strat gros de praf.

Este o urmă de cap pe pernă
ca o amprentă uriașă.
Amintirile zboară ca insectele –

țipete neînsemnate, infracțiuni minore în interiorul
unui geam vopsit
cu stele închegate,

și acum, în afara cutiei închise,
această plajă neagră cu un ocean pe ea
respirând în valuri,

în straturi ca sticla mată
și toată lumea noaptea
o mare vastă plină de stele de mare așteptând să fie prinse.

32

Proserpina

Când lumina de la fereastra îngustă se revarsă pe ultima lor
întâlnire tăcută, iar fața acestui bărbat e înghețată
ea își amintește ochii lui ca pe două animale somnoroase și gura lui
și ceafa lui ca a unui băiat, ca pe un măr copt.

Își amintește asta în lumina de la fereastra îngustă
în timp ce el se întoarce în întuneric și în mirosul pământului.
Somnul lui e tare ca o piatră și ceea ce spune zâmbetul lui
știu doar statuile în membrele lor înjumătățite, oasele lor.

În timp ce secretul ei se coace adânc în pământ încearcă și încearcă
cu acest băiat să spargă inima pătată a fructului
și își întinde fusta verde sub nori, ploaie, soare
stelele arse de sete de pe cer în august

dar bărbatul care era transformat în piatră se scurge
în visul ei ca lumina de la ferestre înguste, își amintește
ochii lui ca pe două animale tăcute, capul său copt ca un măr,
ca un cap de băiat în timp ce se trezește cu gâtul plin de argilă.

33

Omul Roșu

Timp de câte nopți
a așteptat, furios și înfometat?
El nu va fi niciodată sătul, omul roșu
al cărui scop este să străpungă pielea
și să înghită rămășițele deceniilor.
Pietroaie, cartușe și seringi,
se adună cu restul de scârnăvii aduse de flux,
acolo în interiorul craniului omului roșu.
Mă urmează în metalul
antișoc și clădiri din beton
până ce ne întâlnim pe un hol rece,
sau așteaptă singur într-un tunel
ca să-și smulgă părul și să fulmineze
și să mă împroaște cu toate sudălmile de sub soare.
Și când sfârtecă se așteaptă să zâmbesc,
omul roșu, care fură ce rămâne
din culoarea cerului pentru ochii săi
deși e un om roșu altminteri.

34

Albăstreală

Cerul întunecat al Elveției
era marginea cerului. Metal negru din cer
împrăștia strălucire grea și aerul ardea albastru.
Ghețarii sclipeau în depărtare, apropiindu-se de sud.
Era albastru în inima muntelui.

După un dezgheț de șase săptămâni
În colțurile văii mai supraviețuia zăpadă spumoasă.
Soarele s-a retras devreme și abrupt.
În umbra sa electrică, furtunile albăstrui
răscoleau vârfurile dealurilor.

Și la început toate lucrurile erau albastre.
Îți înmoaie inima, acoperă pielea de hârtie
a copiilor cu culoare vasculară. Această nuanță violacee
ce umbrește golul din coastele mele spune iar
cât de rece și albastră sunt.

35

Contur de apă

Printre semnele pe care corpurile îndrăgostiților și le fac
am iubit descătușarea lentă a palmelor tale
ca frunzele de fag când umbresc apa:
si cum pielea mea a fost scăldată zile întregi
de amprenta mâinilor pe un râu.

36

Ei o fac cu oglinzi

Ea putea să jure că ușa încuiată și sus și jos
altminteri la ce folosea gaura cheii din interior?

El a plecat dimineața, încuind ușa
ca să nu intre hoții și drogații, în timp ce ea

bălea pe perna din patul lor rupt
sleită de puteri după o intervenție nereușită.

Locuitorii a sute de case în mozaic
înăbușeau arterele orașului. El era unul din ei.

Ea se ridică încet. Camera întunecoasă, cu oglinzi
avea lambriuri sparte, care lăsau vântul

dar nu și lumina înăuntru. Nu era apartamentul lor.
La cafea, ușa încuiată o privi

până ce ar fi putut să rupă cheia în gaură.
Niciodată spart, grilajul de fier

stătea pe fereastră când își aminti
urletul intangibil al unui copil zidit

în timp ce fumul ieșea dintr-o crăpătură din cărămidă.
Nu era apartamentul lor. Nu putea fi nimic forțat?

Celelalte ferestre se poate să fi surprins
fața sa palidă dezbinată când ea s-a dovedit a fi

suficient de mică încât să pășească liberă, ca din propriile oase.
El avea să se întrebe unde e când avea să ajungă acasă.

37

Marmorean

Vă mai minunați de vânătoarea pătimașă?
MOBY DICK

După această încălzire trebuie să vină zăpada
să ne înălbească și curețe trupurile.

Ne umple gurile în timp ce cade,
ne camuflează oasele răcinde.

Anii se adună în troiene în juru-ne.
Pentru fiecare întâlnire pătată de cerneală

sunt o mie de pagini goale.
Și deși ne vor invoca la fel ca pe niște porumbițe

din cercul cu urlete, ne vom holba
în tăcere de la casa noastră de piatră.

Două statui fără ochi sub zăpadă
orbite de albul propriilor lor corpuri.

38

Cedar din Liban

Metafora originară
a devenit ultima

care a avut un început deltic
cu parfum
de frunze și purpuriu

își aruncă în mare parte umbra
pe fundul gropii.

39

Posesie

Felul tău anxios cu care închizi ușile
(precum căpruiul ochilor și șatenul părului tău)
nu a fost niciodată cu adevărat al tău.
Brațele și nasul meu alungit au fost posedate anterior –
fragmente de puzzle
în arta dură a asamblării al cărei sfârșit suntem noi.

Uneori nu știu unde trăim
sau vocea cui încă
o aud și mi-o amintesc
în capul meu noaptea. În întuneric și în iubire
suntem dezmembrați,
în așa fel încât îngemănarea noastră

devine un miracol matinal. Hai să ne numărăm
din nou degetele de la mâini și picioare.
Oare te iubesc treptat
când în mâna ta eu văd de fapt o floare-valvă
ca o anemonă de mare,
sau oare îmi amintesc viitorul nostru, așa cum Regina Albă

și-a amintit de degetul ei înțepat? Tot
ce trebuie știut despre tine
stă în acel mic gest.
Și deși zilele noastre constau în renunțare –
de vreme ce nimeni nu poate poseda
pe nimeni – ceea ce continuă să se intensifice ne aduce înapoi împreună.

40

Caracatița

Marinarii le numesc pești demonici
observând simetria sinistră
a acelor nervoase brațe șerpești.
Seamănă foarte tare
cu chipul mascat și umerii unui bărbat.
Sunt mai mereu tăcute, și timide
ca monștrii, așteptând în crăpăturile rocilor
sau ale coralilor o hrană înotătoare.

Ele și-au abandonat demult craniile lor
în adâncuri, și s-au dezbrăcat
în acest element delicat, făcut din
sac cerebral și ochi de elefant.
Tandrețea capetelor lor imense
le fac să tremure la intimitatea
rușinoasă a uciderii
comise de acele funii de mușchi lipicios.

Femelele își împodobesc acoperișurile cavernelor
cu ghirlande de ouă în proces de maturare
și stau să le gâdile și apoi să moară.
Holocaustul lor reproductiv
le lasă palide și goale. Bancuri
de scrumbii și crustacee, ca fulgerul de hârtie
și scalarul flămând
își consumă carnea înainte să moară.

41

Un sfârșit de săptămână în Golful Bodega

Tippi într-un costum de culoarea mazărei și tocuri cui.
Acel zâmbet larg de felină pe care îl afișează
ar trebui să fie în spatele gratiilor.
Ciorile se adună pe malul junglei.
Se aude râsul a miliarde de păsări.

În curând cerul devine un loc limitat
plin de țipete și pene irespirabile.
Răutatea vigilentă a femeilor
le supără. Tippi
(cu tocuri și costum de un verde-mazăre),

își privește mama în regatul ei de frumusețe distrusă.
Este ademenită înăuntru de păsările
care îi vor mânca palmele.
Ele lasă o liniște îngrozitoare când pleacă,
un peisaj cu blonde mușcate, zăcânde.

42

Narcise

Aduc acest indiciu de ceva speriat în ele –
Petalele lor cumplit timpurii pe pământul cel sterp,
extremitatea chipurilor lor
sugerând un început violent –
cranii stupide care se deschid, peste noapte, la vehemență.
Viețile lor sunt mai rapide ca vederea,
vocile lor ne evită. Și așa cum
apa își strânge suprafața în vase
și își ascute sticla, tăindu-le tulpinile
în jumătate, aceste pâlnii clămpăne pe gâturile lor îndoite,
cum fac clopotele pentru cei deja decedați.

43

Hotelul

Acel hotel în care ne-am trezit oaspeți stânjeniți
era ca o casă de țară adusă la oraș.
Era oare acea perioada din an? N-am văzut niciodată pe nimeni
în camera pentru mic dejun, nici măcar o furculiță nu era mânjită.

Cablul din baie scotea un sunet violent.
Șoseta cuiva era sub pat.
Camera noastră era plină de oglinzi – am încercat să te ating
dar mi-am văzut propria mână venind spre mine.

Totuși tot ce trebuia să fac era să privesc mai atent. Ce altceva
puteam face? Eram balonați,
greoi și neîngrijiți. Nu ne puteam mișca.
Respirațiile noastre se întăreau pe sticla din baie

în dâre care semănau cu condensul.
Nu-i așa? În fiecare picătură de la noi
vedeam un punct mic negru.
Am simțit nevoia să scutur geamul.

I-am văzut pe cei cu cozi începând să danseze
dar restul stăteau nemișcați, precum o pupilă
într-un ochi mort. Și n-aveau să mai miște.
Chiar și cei jucăuși aveau o viață așa de scurtă

încât atunci când ne-am ținut respirația au încetat.
Era asta din vina *noastră*? – mă întrebam.
Am lăsat viața rea să prospere acolo,
în colțurile în care păianjenii își ascund ouăle.

Camera pentru mic dejun era plină de bărbați grizonați
care șușoteau și dădeau din mâini și din capete.
Părea un tribunal, așa că i-am lăsat acolo

și ne-am urmat drumul de-a lungul scării.

45

Porc arzând

Un joc de șah are acel ceva ce îți distrage atenția.
Tocmai de aceea (pion la cal cinci)
nu am observat pe măsură ce jocul avansa

ce fel de combustibil aveam pentru a arde
odată cu bucățile rămase din bradul de Crăciun.
Ți-ai mușcat buza de jos, apoi ți-ai avântat

brațul într-o mișcare riscantă.
Între timp focul s-a stins.
Întorcându-mă la găleata cu cărbuni m-am strâmbat,

văzând două jumătăți de porc fracționat
printre rămurelele verzi de Crăciun.
„Trebuie să-l arzi în focul de stejar", ai spus tu,

așa că am aruncat o jumătate, și apoi și
pe cealaltă în foc. Săracul porc a sfârâit
și a șuierat în timp ce flăcările dansau.

Curând deveni ceară transparentă
cu excepția unei bucăți din fruntea și râtul lui,
dar când ardea am văzut, sau mai degrabă am simțit

cinci degete mici de copil
dizolvându-se. Și m-am întors la joc.
Și am terminat ce am început.

46

Anxietate

Ceva a comis o crimă.
Câteva oase mici lângă perete
erau lipicioase de sânge negru
dar nu a rămas nimic din aripă sau craniu

ca să-mi dau seama ce era.
Ce era? Până după-amiază
ploaia de culoarea petrolului
l-a scurs în canalizare.

Așadar m-am întrebat dacă o pasăre
a fost vreodată ucisă într-un colț
lângă un perete, și s-a mișcat ușor
ca acei burghezi pompoși

din Oslo, în *Anxietate*.
Dar ceva a comis o crimă
și colțul mă îngrijora
cu tot ce am ucis,

fără să-mi dau seama. Ca acele fețe bolnăvicioase
ascunse sub pălării burlan,
un țipăt galben din cer în spatele lor
și dincolo de ei. Așa a fost.

47

O crimă pastorală
(după Solaris *al lui Tarkovsky)*

I
El face un foc de tabără din viața ei înainte să plece
Ca să incinereze imaginea chipului ei
și stă acolo întețind focul , zâmbetul ei
arzându-l iar și iar.
El știe că focul va înghiți orice urmă.
Fulgerul lovește vreodată o casă goală?

II
Priveliștea lui finală a ierbii de mare legănându-se
îi amintește de părul ei în vânt.
Ploaia se oprește, preschimbând vaporii râului
înapoi în nori, și în timp ce iapa murg aleargă
el aude în zgomotul ei de copite acel sunet
pe care îl făcea ploaia pe frunze înainte să se oprească.

48

Rugăciune
(după Aleksandr Blok)

Aceia care s-au născut în anii pustii
s-au rătăcit și hoinăresc orbește.
Suntem odraslele ororilor din Rusia,
victimele sale ale memoriei neputincioase.

Ani care au lăsat totul scrum și carne vie,
aduceți nebunie sau speranță?
Zilele de libertate sau cele de război
ne-au botezat într-o cădelniță sângeroasă.

Suntem cu toții creați proști: sirena
a oprit gurile noastre care strigau.
Inimi inflamate învață acum
să măsoare timpul în gol.

Fie ca ultimele noastre ore să fie împărțite
de corbul care se învârte în cerc:
Doamne, fie ca cei mai vrednici
să ți se alăture astăzi în rai!

49

Păsările pustiului

În secolele trecute se credea că
păsările migratoare iernează pe lună.

Ele nu pleacă
în astfel de ture către sud,

vremea bună e teritoriul lor,
existența lor precum insecte

înghițite ca distanța.
Pentru noi, doar un galop

Al unor forme înalte până la cer,
păsări ascuțite în căutarea hranei de pe lună,

și ziua nordică, greoaie, abandonată.
Dar din aceste convingeri

și din revenirea aripilor lor vizitatoare
au fost creați îngerii.

50

Pescăruși și corbi

I

Aerul se îngroașă în străzile plămâni.
Din mijlocul burților pleoștite de nori vin corbii
ca să se înstăpânească în parc precum
pensionarii bolnavi de laringită.

În efortul de a mă calma, lingi sarea
de pe pielea mea. Degetelor mele le-au crescut ochi.
Să vezi în întuneric e o artă.

La 3 dimineața se izbește o ușă. Mă trezesc strigând.
Și mâine va fi și mai greu, spune oglinda.
Păsările ne privesc. Ne simt apatia.

II

Ies din noapte
ca uriașii, din zori.
Ochii lor sunt tăciuni imposibil de ucis

peste tărtăcuțele cenușii ale pieptului lor.
Ne-am evaporat din nou,
și nu mai existăm

decât în suferința corpului.
Ceea ce odată a fost în mine, acum se prăbușește.
Și mă tot fac de culoarea cenușei.

51

Gravitații

Martie: atomul cenușiu
pe care l-am înghițit se scufundă,
ca o undiță cu plumb grea

a dispoziției din acest an –
așa cum mercurul și-ar putea zdrobi
instrumentul –

se scufundă printre vapori,
umori, acel rânjet
acru al viscerelor care,

întinse, înconjurau
casa, orașul,
planeta pe care

mi-au stat tălpile,
când m-am uitat ultima oară.
Sunt cu șase luni

mai aproape de Pământ.
Abia dacă m-am mișcat
toată iarna.

Chipuri trec
ca și cum proprietarii lor
merg pe roți.

Și se scufundă încă,
fără încetare, niagaric –
este principiul

gravității în mine –

că să te trezești
înseamnă să cazi, să stai culcat

înseamnă să cazi?

53

Duete

Dedesubt, vocea ei este
o combinație din os de balenă și batist,
un soi de corset țeapăn

sau de cuie, bătute bine.
Ea e o casă cu fundație solidă.
Zidurile i se distrug

doar la etajele superioare,
unde se poate auzi ceva
fâlfâind cu fragilitate calculată,

o geană atenuată a unei cochete
sau rochie de can-can cu dantelă și franjuri,
o monedă rotitoare căzută

pe o masă lustruită,
un porumbel ornamental prins
într-un pod, dând obosit din aripi.

Vocea ei a pătruns fiecare colțișor al său.
Vocea băiatului este o săgeată îndreptată în sus.
Notele sale de flaut sunt emise dintr-un instrument

încă pe jumătate răsad, cu tălpi verzi pe pământ
și o licărire de frunze în jurul coroanei sale.
Are goliciunea gotică

a conductelor din catedrală, un sunet cilindric,
care este forma pe care o ia vocea unui băiat
traversând propriul său spațiu vast.

54

Muzei

Suntem oare condamnați să repetăm, tu și eu,
scenariul ceainăriei din gară,

ca râul care își scrijelește veșnic călcâiele
de zidurile castelului, întâlnirile noastre

se termină mereu acolo unde încep?
La Kilkenny confederația s-a clătinat.

Conversația noastră cu sens unic semăna cu
mulsul unei vaci cu mastită care te privește

cu reproș, fața ei conturată de onduleuri
cezariene în formă de semnul înrebării.

Se simțea eșec sexual în dormitorul de oaspeți,
un duș stricat și un rezervor care geme,

pe care eram prea duși ca să putem s-o
o privim ca pe o mizerie Romantică. Și, în timp ce-mi priveam pupilele

ezitând în oglinda din baie, tulburate
de proximitatea asimetriei cu un cimitir,

tu pierdeai timpul în curtea bisericii Sf. Canice,
(cadavrele de aici s-au hrănit cu balegă

de la bidiviii lui Cromwell) imaginea amărăciunii,
observând înclinarea falică a turnului cu clopot,

casca diapazonului doamnei elizabetane.
Între timp, nu mă puteam gândi decât la castel,

55

sub cenușa violetă răsturnată de furtuna de săptămâna trecută,
era excursia mea de aici de când aveam 11 ani,

șoferul mahmur al autobuzului școlar privind încruntat,
ale cărui avansuri indecente de cu o seară înainte

au doborât definitiv zidăria copilăriei,
confirmându-mi chiar și cele mai rele închipuiri.

56

Hierofant

Era cel mai vechi și rece loc din Anglia:
chipul lui a apărut ca dintr-o baltă întunecată
în acea noapte, ochii adânci, calmi și indiferenți,
o reticență pe puntea nasului, mâini
albe ca oasele de sepie. Ca și cum aș fi băut
soarele iernii din mlaștină, palid și rece
precum curba în formă de scoică a buzei lui, m-am scufundat
ca un tezaur argintiu sub el în somn.

57

Urmăritorul

Privindu-mi propria goliciune într-o oglindă spartă
Pe când banii roșii își schimbau posesorii,
m-am trezit din cauza unui sunet mai ușor decât vântul în iarbă uscată
și am ascultat iar, părăsită pe marginea somnului
cu palme în care simțeam mii de ace. Am aprins lumina.
Un păianjen de pe grinda din lemn deasupra patului meu

și-a continuat plimbarea ezitantă. Am simțit mișcarea
picioarelor lui ca unghiile casante în somn,
acel piept îndesat stătea agățat de încheieturile lui,
așadar l-am lovit o dată și l-am privit căzând,
picioarele răsucindu-i-se din reflex în formă de plasă,
ca și cum s-ar prinde singur în propria moarte rapidă.

58

Netsuke

Pășesc cu tălpi subțiri
în acest sezon dens.

Nicio adiere de vânt nu ridică frunzele,
pârâul umflat

nu scutură nicio trestie.
Îmi deschid evantaiul,

îmi ascund jumătate din fața
palidă din cauza plumbului,

palidă din cauza găinațului
privighetorilor.

Semnele pe care le lasă
pe ceafa mea

s-ar putea să fi fost
semne de cuțit,

și mai vizibile când m-am îmbujorat
la vederea figurinelor lui:

femei și bărbați încolăciți
unul în jurul altuia

ca viermii,
o vrabie cu limba tăiată,

un cuib de șobolani.
Ei îi țin obiectele

59

să nu alunece
pe acea sfoară lungă de mătase

pe care el o atârnă lângă organele lui genitale,
și să nu se

piardă. Când îi trec
lama peste

brațul meu seamănă
cu apa care curge

dintr-o gaură de piatră
în grădina cu pietre,

ceară picurândă
dintr-o lumânare,
zâmbetul incizat
al lunii noi.

60

A egal cu B, B egal cu C.

Trecem
de la A la B.
Trecem de la A

la B în capsula noastră închisă,
acompaniată de
acest zumzet arterial,

acest cântec al plictiselii.
Căldura suferinței –
genul care distruge

semnificația ca să răcească
dar nu o face niciodată –
fierbinte ca locul

din care vin,
și vin. Nu este niciun
spațiu rămas între

liniile albe întrerupte
pentru nimic
în afară de izbucniri –

tăcerea neobișnuită
a vulpii la marginea drumului,
închipuirea noastră

despre ochiul ei distrus, faimosul ei
bot alb. Și
aceste pierderi de verișori –

iepure mort în nisip,

61

păstrând secretele
capului său oval spart.

Trecem de la
A la B. Pomi reflectați
plutesc deasupra parbrizului

și din ochii interiori
apa încearcă să curgă
precum ceva natural.

62

Acum sau când

Pe cadranul solar la Catedrala din Beverley

Toate zilele mele devin ușor de numărat.
Soarele în ecliptic mă marchează, ca lumânările
care descriu cercuri lucitoare în întuneric. Din
locul meu înalt de pe perete i-am văzut pe cei de jos
trecând pe propriile biciclete, imaginându-mi carnea lor
rece și perisabilă precum luna, cealaltă lumină a mea.
Mușchiul mă acoperă, și din gura mea care se dezintegrează
cad lozinci implacabile ca pietrele. *Nimeni*
nu mă privește când soarele nu e acolo. Este bine
să spui mereu același lucru? Gradul meu de înclinare nu îl mai
oglindește pe cel al lumii, sau calculele s-au schimbat.
Ultimul e ascuns, deci trebuie să ne uităm la toți.
De atunci, la fiecare zece ani, drumul lui s-a eliminat,
meridianul său m-a păcălit, înrădăcinat aici,
nemișcat și impasibil. *O, lumină, sper pentru tine*
în acest întuneric. Mă rog ca acest pendul pământesc
să se legene înapoi la prima sa broderie inocentă
a stelelor – *timpul este o săgeată zburătoare* – și îmi pot
recâștiga zenitul. *Amintește-ți că viața e scurtă.*

63

Heliotrop

Nespus de frumoasă,
înfiptă în țărâna

unui drum, capul ei
micuț ramificat

cu păr de copil
și doisprezece ochi albi

așa de antropomorfizat
și tăcut – iubitul ei

coborând pe cer
zilnic în pași înflăcărați

și ea cu
privirea veșnic încătușată –

urmăritor etern!
Cu toate astea povestea cercului

o pune
în centrul ei –

membrele ei cu rădăcini verzui
țin companie

tuturor fetelor
și băieților îngropați

ale căror testicule
și ovule pierdute revin la viață

64

din nou luna asta –
sub ploaia blândă

a durerii unui zeu
înfloresc zambila și lotusul,

cu floarea de narcis
pe tulpina sa înnebunită de sex.

65

Furtună electrică

1
Și, ca orice altceva, a început cu marea,
mi-am petrecut acea săptămână curățându-mă de ea,
protejat de sărurile ei, urme de buruieni otrăvitoare
în jurul gleznelor mele albe. Nu era nimic
din tine pe drumurile cerului, acele părți
ale orizontului pe care le-am îndurat. Când m-am ridicat

a fost dintr-un pat: greutatea mării a dispărut.
În acea noapte o furtună a tăiat cerul în două.
Ruptura ei mi-a pătruns în vis, într-o cameră
în care ne-am sărutat, deși nu te cunoșteam.
Vocea furtunii a devenit vocea ta,
fulgerul ei, venele cele mai delicate ale ochilor tăi.

2
În zori azuriul era gol.
Doar o ceață matinală încă se agăța de pini
și părea o zi lipsită de însemnătate
după acel *sturm und drang* din vis.
Dar până seara înșiraseră torțele afară
din nou, iar vinul din paharele noastre

păstra strălucirea profundă a luminii lor
și s-a revărsat pe fețele noastre sub verandă,
când am căzut de acord asupra faptului că țara mea a devenit
o țară cu ziduri înalte, s-a revărsat pe
chipul tău prismatic și s-a împrăștiat pe al meu,
iar paharul mi-a tremurat în mâini și s-a spart.

3
Niciun orizont nu poate fi suficient de mare încât să ascundă
acest dor, când ca un ou din momentul în care se sparge, și ce iese afară

66

sunt zilele noastre cu aranjamentele lor ușoare.
Suntem doi copii obosiți sub astfel de
stele răvășite. Urmăm aleea întunecată

spre locul în care musafirii stau la lumina lămpilor,
dar culoarea ochilor tăi este în măduva mea.
Când mâinile noastre se ating este ceva nemaivăzut,
nu aplecarea oarbă a plantelor spre soare,
ci amintirea redescoperită a felului în care atingi
când degetele noastre se regăsesc în întuneric.

Zâmbetul tău e peste tot atunci când apare,
cu strălucirea rămasă în vremea asta
de vară târzie, în luciul de pe spatele vărgat al viespii,
în acele urme epuizate de răsucire pe cer.
Mă lasă minunându-mă de foamea mea convențională,
deși solzii din mare se vor așeza la loc pe mine,

iar frunzele cad din cerul în hibernare,
și ochii mei cenușii capătă culoare. Absența ta
pătează ziua ca acele umbre
care se scurg din marginile clădirilor înalte,
curg din străzi mici și se amestecă cu noaptea
de care nu mă pot gândi niciodată că aparții.

67

Polen

Stând întinsă, cu un ochi deschis, pot vedea
o pată galbenă pe cearșaful curat

pe care l-am pus ieri,
o fărâmiță de gălbenuș suspendată

în albuș, bănuț de aur la fundul
unei mări vâscoase și sterpe

pentru aceia suficient de curajoși să-și păteze
viețile ca să poleiască mantia Fecioarei.

Sângele lor amestecat cu spumă
se usucă trosnind pe țărmurile Spaniei.

Azafrán – culoarea apusului de soare,
aroma mierii care nu ajunge niciodată

pe buze, concentrându-se în schimb pe o Evanghelie labirintică,
aruncându-și lumina în interiorul granițelor.

Chiar și acum abia pot contempla
strălucirea ei în ochiul albinei,

cum îi pudrează spatele musculos
și, bob cu bob, își potrivește aurul

în suspinul caliciului,
în respirația neregulată a petalei.

68

Concluzie

Și deși va fi
aceeași poveste –
plimbarea

sub stele violete
care par să-ți fixeze
craniul de cer –

o s-o faci:
plecându-ți urechea
la dorințele lor lacome.

„Am realizat acum ceva timp
că neliniștea
nu era menită să fie alinată" –

deci îți va provoca
stocul de imagini,
acele cecuri pe care le scrii

împotriva ta.
Cine poate spune
dacă un chip iubit va minți

la final?
Moarte, lipsa dorinței:
lucruri atât de neînrudite.

Caitríona O'Reilly

Interviu de Andreea-Gabriela Orășanu

Andreea-Gabriela Orășanu: Hello! It's a real honor for me to interview you and to get to know the person behind the poems that I have translated for my dissertation paper. First of all, even if it might sound like a cliche, I want to know how it all started. When did you start writing and what made you follow the path of poetry?

Andreea-Gabriela Orășanu: Bună ziua! Este o adevărată onoare pentru mine să vă iau acest interviu și să am ocazia să cunosc persoana din spatele poeziilor pe care le-am tradus pentru lucrarea de disertație. În primul rând, chiar dacă poate sună a clișeu, vreau să știu cum a început totul. Când ați început să scrieți și ce v-a determinat să urmați calea poeziei?

Caitríona O'Reilly: I had written creative prose, short stories and so on, as a child. When I was very young, a teacher told my parents she thought I might grow up to be a writer, but it would not have occurred to me to write poetry because poetry seemed rather an esoteric and rarefied pursuit that had little to do with my life. I don't come from a bookish household. I became more interested in poetry in my late teens, and began to realise that poetry was germane to my way of thinking when I was probably seventeen or eighteen. After I began to study English literature at Trinity College, Dublin, that process accelerated.

Caitríona O'Reilly: Când eram mică scriam proză creativă, proză scurtă etc. Pe atunci, o profesoară le-a spus părinților mei că voi deveni scriitoare, dar nu m-aș fi gândit că voi scrie poezie, pentru că poezia părea mai degrabă o cale ezoterică și destul de rar întâlnită, care nu prea avea de-a face cu viața mea. Nu provin dintr-o familie intelectuală. Am devenit mai interesată de poezie pe la sfârșitul adolescenței, și mi-am dat seama, pe la 17-18 ani, că poezia se potrivea cu modul meu de gândire. După ce am început să studiez literatura engleză la Colegiul Trinity din Dublin, acest lucru s-a accentuat.

Andreea-Gabriela Orășanu: Many people think of poetry as being abstract, unapproachable, fancy even. How do you contradict this assumption? How should people

Andreea-Gabriela Orășanu: Mulți sunt de părere că poezia este abstractă, intangibilă, poate chiar pretențioasă. Cum contraziceți această presupunere? Cum ar trebui oamenii să abordeze

approach poetry so that they could understand it?

Caitríona O'Reilly: Poetry in English is vastly various. There are very simple poems and more challenging and complex ones. I think many non-poetry readers have an idea that all contemporary poetry is like high modernism, deliberately difficult and rebarbative. This just isn't the case. With initial curiosity and an interest in how language works, there is something for everybody in contemporary poetry. I think it's important to approach poetry with an open mind and an open heart.

Andreea-Gabriela Orășanu: What facilitates your writing process? As for me, when I'm busy, I like listening to music, in order to relax my mind and boost my productivity.

Caitríona O'Reilly: I can't have any kind of significant background noise or distraction while writing. I find what facilitates my poetry is immersion in nature (long walks) and reading the work of my favourite poets.

Andreea-Gabriela Orășanu: Do you express your own feelings on paper? Are you using particular symbols in

poezia pentru a o înțelege?

Caitríona O'Reilly: Poezia în engleză este foarte variată. Sunt poezii foarte simple și poezii mai dificile și mai complexe. Cei care nu citesc poezie sunt de părere că toate poeziile contemporane sunt neatrăgătoare și dificil de înțeles, asemeni curentului modernist. Dar nu e deloc așa. Dacă ești suficient de curios și de interesat de modul în care funcționează limbajul, fiecare dintre noi se poate regăsi în poezia contemporană. Cred că este important să abordezi poezia cu mintea și inima deschise.

Andreea-Gabriela Orășanu: Ce anume vă facilitează procesul de scriere? De exemplu eu, atunci când sunt ocupată, prefer să ascult muzică, pentru a-mi relaxa mintea și a-mi spori productivitatea.

Caitríona O'Reilly: Nu-mi plac zgomotele de fundal sau orice altceva care mi-ar putea distrage atenția de la scris. Am observat că ceea ce mă ajută e să fiu una cu natura (plimbări lungi) și să citesc operele poeților mei preferați.

Andreea-Gabriela Orășanu: Vă exprimați propriile sentimente pe hârtie? Vă folosiți de simboluri în

your poems to suggest certain moods?

poeziile dvs. pentru a sugera anumite stări?

Caitríona O'Reilly: Poems are reflections of feelings, but emotion is rarely the primary impulse. Often I'm surprised by the feelings about a particular subject that emerge through the writing of the poem. Yeats said 'out of the quarrel with others we make rhetoric; out of the quarrel with ourselves we make poetry' and poetry frequently does proceed from an inner conflict. The poem emerges as an attempt at self-understanding.

Caitríona O'Reilly: Poeziile sunt reflexii ale sentimentelor, dar emoțiile nu sunt de obicei impulsul principal. Deseori sunt surprinsă de sentimentele mele față de un anumit lucru care ies la iveală atunci când scriu o poezie. Yeats a spus „din certurile cu alții rezultă retorica; din certurile cu noi înșine rezultă poezia", și poezia se naște în mod frecvent dintr-un conflict interior. Poezia apare ca urmare a încercării de a ne înțelege pe noi înșine.

Andreea-Gabriela Orășanu: In which part of the day do you feel most inspired?

Andreea-Gabriela Orășanu: În ce parte a zilei vă simțiți cea mai inspirată?

Caitríona O'Reilly: Usually during the very early morning, close to the point where one has just emerged from unconsciousness.

Caitríona O'Reilly: De obicei dimineața în zori, chiar la puțin timp după ce mă trezesc din somn.

Andreea-Gabriela Orășanu: Memories, music, weather, nature... all these can be inexhaustible sources of inspiration and actual emotional triggers. Which one do you use most in your writing?

Andreea-Gabriela Orășanu: Amintirile, muzica, vremea, natura... toate acestea poti fi surse inepuizabile de inspirație și adevărați declanșatori emoționali. Pe care dintre aceste elemente le folosiți frecvent în poeziile dvs.?

Caitríona O'Reilly: Nature is certainly an inexhaustible source of inspiration

Caitríona O'Reilly: Natura este, fără îndoială, o sursă inepuizabilă de

for me, although it is impossible to write of or from nature now without an elegiac tone. Music is becoming more and more important to me as I get older, although I find it slightly more challenging to write about.

inspirație pentru mine, cu toate că în zilele noastre este imposibil să scrii despre sau din natură fără să sune elegiac. Pe măsură ce înaintez în vârstă, muzica devine din ce în ce mai importantă pentru mine, deși cred că este mai dificil să scrii despre ea.

Andreea-Gabriela Orășanu: In the volumes that I had at my disposal for translating, I've noticed that elements such as the sea and the birds are dominant. As far as I know, both are symbols of freedom. How do you relate to them?

Andreea-Gabriela Orășanu: În volumele pe care le-am avut la dispoziție pentru tradus, am observat că predomină elemente precum marea și păsările. Din câte știu eu, ambele sunt simboluri ale libertății. Cum vă raportați la ele?

Caitríona O'Reilly: I grew up practically within touching distance of the sea, on the east coast of Ireland. From my parents' house the sea can be heard and felt and smelled. It pervaded my life completely during my childhood, and that influence is a primary one that can never be forgotten. Birds are an important symbol in my work; of freedom, yes, but also of the essential strangeness and 'otherness' of nature.

Caitríona O'Reilly: Am crescut foarte aproape de mare, pe coasta de est a Irlandei. Din casa părinților mei poți auzi, simți și mirosi marea. Mi-a influențat foarte mult copilăria, și este o influență importantă care nu poate fi uitată niciodată. Păsările sunt un simbol esențial în poeziile mele; un simbol al libertății, într-adevăr, dar și al ciudățeniei și diversității esențiale ale naturii.

Andreea-Gabriela Orășanu: Are there persons in your life that inspire and motivate you? Do you owe anyone your passion for poetry or did you just discover it naturally, along the way?

Andreea-Gabriela Orășanu: Există persoane în viața dvs. care vă inspiră și vă motivează? Datorați cuiva pasiunea dvs. pentru poezie sau ați descoperit-o pur și simplu pe parcurs?

Caitríona O'Reilly: Michael Longley, who taught me during a residency he had at TCD in 1993, was a first great source of inspiration. His beautiful lyrics continue to be a gold standard. I also greatly admire the work of contemporary Irish poet Eiléan Ní Chuilleanáin. I was fortunate enough to have been taught by her as an undergraduate, and I find that her poetry opens doors in my imagination. The American poet Spencer Reece is also a source of inspiration; his first volume 'The Clerk's Tale' was a breakthrough read for me during the composition of my last book, and, delightfully, we have since become friends. I also correspond with the wonderful Swedish poet Håken Sandell and I always find his views on poetry stimulating and thought-provoking.

Caitríona O'Reilly: Michael Longley, care a fost profesorul meu în timpul rezidențiatului său la Colegiul Trinity în 1993, a fost prima mea mare sursă de inspirație. Versurile lui frumoase continuă să fie un standard de aur. De asemenea, admir foarte tare opera poetului contemporan irlandez Eiléan Ní Chuilleanáin. Am fost destul de norocoasă încât să-mi fie profesoară în timpul studenției, mi se pare că poeziile ei îmi deschid porțile imaginației. Poetul american Spencer Reece este și el o sursă de inspirație; am descoperit primul său volum, „Povestea funcționarului", în timp ce-mi scriam ultima carte și partea frumoasă e că de atunci suntem prieteni. Țin legătura și cu minunatul poet suedez Håken Sandell, ale cărui viziuni poetice îmi stimulează imaginația și mă pun pe gânduri.

Andreea-Gabriela Orășanu: Apparently, you've brought poetry at a level of abstract art, a style which suits you very well. And as I'm aware that things don't always happen as planned, I'm curious to know which has been the most difficult moment of your career. How did you manage to get over it?

Andreea-Gabriela Orășanu: Aparent, ați dus poezia la un nivel de artă abstractă, un stil care vi se potrivește foarte bine. Și cum sunt conștientă că lucrurile nu se întâmplă întotdeauna conform planului, sunt curioasă care a fost cel mai dificil moment din cariera dvs. Cum ați reușit să îl depășiți?

Caitríona O'Reilly: I experienced a significant period of illness in 2005, just

Caitríona O'Reilly: M-am îmbolnăvit destul de grav în 2005, chiar când eram

at the point where I was completing my second book. This was a period of physical and emotional breakdown following which I did not write any poetry at all for about five years. It was a time of intense isolation. Some of this experience eventually found its way into the title poem of my last book, *Geis*. Meeting my husband Simon, moving to the UK, and putting that period of my life behind me helped me to get back in touch with my impulse to write, and living in Lincolnshire gave me the peace and distance I needed to start to write poems again.

pe punctul de a-mi termina a doua carte. A fost o perioadă de colaps fizic și emoțional care nu mi-a mai permis să scriu nimic timp de 5 ani. A fost o perioadă de izolare intensă. Această experiență și-a găsit până la urmă locul în titlul ultimei mele cărți, „Geis". Faptul că l-am întâlnit pe soțul meu Simon, că m-am mutat in Marea Britanie și că am dat uitării acea perioadă din viața mea m-au ajutat să revin la dorința de a scrie, iar faptul că locuiesc în Lincolnshire mi-a oferit liniștea și distanța de care aveam nevoie pentru a începe să scriu iar poezii.

Andreea-Gabriela Orășanu: Of all that you've written, which poem is your favorite and why?

Andreea-Gabriela Orășanu: Din tot ce ați scris până acum, care dintre poezii este favorita dvs. și de ce?

Caitríona O'Reilly: I don't really have favourites among my poems, but one or two spring to mind because of the great ease and pleasure I experienced while writing them. This is such a rare feeling that I always regard these poems favourably afterwards; here I'm thinking in particular of 'Shortcut to Northwind' from my second book *The Sea Cabinet* and 'Ovum' from *Geis*.

Caitríona O'Reilly: Nu prea am favorite printre poeziile mele, dar una sau două îmi vin acum în minte datorită ușurinței și plăcerii cu care le-am scris. E așa un sentiment ciudat că apoi asociez mereu aceste poezii cu ceva pozitiv; mă gândesc în special la „Shortcut to Northwind" din a doua mea carte „The Sea Cabinet" și la „Ovum" din „Geis".

Andreea-Gabriela Orășanu: How do you choose the titles of the poems? Are you doing it spontaneously or after a

Andreea-Gabriela Orășanu: Cum alegeți titlurile poeziilor? O faceți spontan sau după o analiză amănunțită

thorough analysis of the lyrics' meaning?

Caitríona O'Reilly: Choosing a title is a very spontaneous and intuitive process. Frequently, the title will precede the poem, and act as a spur to writing it.

Andreea-Gabriela Orășanu: Who are the authors that inspire you?

Caitríona O'Reilly: Many, but principally Emily Dickinson, Marianne Moore, Elizabeth Bishop, W.B. Yeats, Robert Frost, Wallace Stevens, G.M. Hopkins, George Herbert, all the Thomases: R.S. and Dylan (the two Welsh laureates of the minute and the vast, respectively) and Edward of course; Osip Mandelstam, Paul Celan, Ted Hughes, Eugenio Montale, Francis Ponge, Les Murray, Robin Robertson, Michael Longley, Michael Symmons Roberts, Kathleen Jamie, Spencer Reece…

Andreea-Gabriela Orășanu: Is there a quote that guides you in life? If so, which is it?

Caitríona O'Reilly: I think often about a saying from the 'Mishnah': 'You are not obligated to complete the work, but neither are you free to abandon it'. This seems to me to cover everything.

a semnificației versurilor?

Caitríona O'Reilly: Alegerea titlului este un proces foarte spontan și intuitiv. De obicei, titlul precede poeziei și acționează ca un impuls în scrierea ei.

Andreea-Gabriela Orășanu: Care sunt autorii care vă inspiră?

Caitríona O'Reilly: Mulți, dar în principiu Emily Dickinson, Marianne Moore, Elizabeth Bishop, W.B. Yeats, Robert Frost, Wallace Stevens, G.M. Hopkins, George Herbert, toți Thomașii: R.S. și Dylan (cei doi laureați galezi, de la mic la mare) și desigur, Edward; Osip Mandelstam, Paul Celan, Ted Hughes, Eugenio Montale, Francis Ponge, Les Murray, Robin Robertson, Michael Longley, Michael Symmons Roberts, Kathleen Jamie, Spencer Reece…

Andreea-Gabriela Orășanu: Aveți vreun motto care vă ghidează în viață? Dacă da, care este acesta?

Caitríona O'Reilly: Mă identific deseori cu un proverb din „Mișna": „Nu ești obligat să îți duci munca la bun sfârșit, dar nici nu o poți abandona". Scurt și la obiect.

Andreea-Gabriela Orășanu: What is the message that you want to convey through your poems? Do you think that your readers can easily identify with it?

Caitríona O'Reilly: I don't have a message to convey. I think we are far too message-oriented these days, and poetry, at least, should be message-free. My readers are free to take whatever interpretations they wish from my poems.

Andreea-Gabriela Orășanu: Lastly, I want to thank you for your patience and for being so open to my questions. Concluding in a positive note, what are your plans for the future? What is your advice for the poets who currently are at the beginning of their journey?

Caitríona O'Reilly: As far as poetry is concerned, I tend not to make hard and fast plans as my muse very often seems to be an 'imp of the perverse' whom I prefer to appease rather than provoke. My advice to beginning poets is to read as much poetry as possible, explore your affinities, and don't be in too much of a hurry to publish.

Andreea-Gabriela Orășanu: Care este mesajul pe care doriți să îl transmiteți prin poeziile dvs.? Credeți că cititorii dvs. se pot identifica ușor cu acesta?

Caitríona O'Reilly: Nu am un mesaj de transmis. Cred că ne raportăm prea mult la mesaje în zilele noastre, iar poezia, cel puțin, ar trebui să nu aibă mesaj. Cititorii mei sunt liberi să interpreteze poeziile mele cum doresc.

Andreea-Gabriela Orășanu: În încheiere, vreau să vă mulțumesc pentru răbdarea și sinceritatea cu care mi-ați răspuns la întrebări. Concluzionând într-o notă pozitivă, care sunt planurile dvs. pentru viitor? Ce sfat aveți pentru poeții la început de drum?

Caitríona O'Reilly: În ce privește poezia, nu-mi fac planuri mărețe, pentru că muza mea interioară este, de cele mai multe ori, un „impuls al perversului", pe care mai degrabă prefer să îl liniștesc decât să îl provoc. Sfatul meu pentru poeții la început de drum este să citească cât mai multă poezie, să-și exploreze afinitățile și să nu se grăbească să publice.